

ХУМАНИТАРНИ ФОНД „ЈАСМИНА МИЛОШЕВИЋ“ – РУМА



Награде Конкурса за најбољи литерерни рад школске омладине Општине Рума за 2016 годину

Категорија: I-IV разред основне школе

Горан Грбић, ОШ Вељко Дугошевић, Рума, одељење: III-3. Рад: „Мој проблем“

Категорија: V- VIII разред основне школе

Босиљка Маричић, ОШ Иво Лола Рибар, Рума, одељење: VIII-2 Рад: „Како си?“

Категорија: I- IV разред средње школе

Зоран Николић, ССШ Бранко Радичевић, Рума, Одељење ЗМО Рад: „Мама“

Мој проблем

Једног јутра када сам дошао у школу на клупи сам видео неку кутију. Учитељица нам је рекла да је то магична кутија. Ако имамо проблем или нас нешто мучи да напишемо, убацимо папирић и тај проблем се реши. Обрадовао сам се. Коначно ће се наћи решење и за мој проблем који ме мучи већ месецима. Јако ми смета што никад не могу да седим поред Ане. Када се играмо њен пар буде опет неко други а знам да је нико не познаје боље од мене. У првом разреду сам целу лектуру прочитао због једне песме – о Аниној шнали. Проблем је и одмор и велики и мали. Обавезно да трају дуже. Баш кад остане сама и ја пођем да је поздравим а оно звони. Почне час а ја уместо на таблу гледам у клупу преко пута. А она стално пише. Кад звони за крај наставе ја брзо потрчим да јој донесем јакну очекујући да ће ми нешто рећи а она ми само кратко каже: „Хвала.“ „Молим и други пут.“ А молим и тебе магична кутијо помози ми да решим мој проблем. Реци Ани да погледа некад у клупу преко пута, да се понекад и са мном дружи па ће и одмор онда бити дужи.

Горан Грбић
ОШ: „Вељко Дугошевић“ III-3

Како си?

Приметила сам да нас људи често питају како смо. То дође као неко правило, оно уобичајено „Здраво како си“. Али да ли то икога заправо занима?

Већина људи уопште не поставља питање „како си“ са намером да слуша наш одговор. Исто тако ни ми нисмо спремни да на то питање одговоримо искрено. На тај начин се иза једног простог „добро сам“ крије много испреплетаних емоција. Морамо признати да је свако од нас барем једном рекао да је добро када није био. Због чега ми то радимо? Из једног простог разлога. Бојимо се да ћемо бити повређени, одбачени и исмевани ако кажемо истину. Ипак увек, а чак и када смо најсрећнији постоји то једно сићушно зрно туге које нам смета, али никоме нећемо рећи, зато што знамо да нас неће саслушати. Увек је лакше рећи једно „океј сам“ него објашњавати та заплетена осећања.

Јесте ли икад стали и запитали се крије иза нечијег „добро сам“? Има ли ту беса, страха, има ли суза које су се у касним сатима осушиле на образу. Има ли ожиљака на рукама који се вешто сакривају рукавима, јецаја пригушених јастуком.

Јер ипак сви ми имамо проблеме, и бојимо се да их икоме оверимо. Зато своје проблеме и осећања држимо дубоко у себи несвесни чињенице да нас то још више повређује.

Људи такође не желе ни да се суоче са својим проблемима, зато на разне начине покушавају да се сакрију од својих. Људи из себе избацују тугу на разне начине. Неки на добре а неки на лоше. Зашто су ове новије генерације проблематичне? Зато што немају са ким да разговарају. Јер увек је лакше када разговарамо, тишина никада ништа није поправила.

Слушај и бићеш саслушан. Помози и помоћи ће и теби. То је поента свега. Свет вришти, само обрати пажњу и чућеш шта има да ти каже.

Тишина ме плаши зато што вришти истину.

Босиљка Маричић
ОШ: „Иво Лола Рибар“ VIII-2

Мама

У сваком од нас се крије дете, а иза детета стоји родитељ који воли, брине и жртвује зарад своје деце. Родитељство је широк појам, али може да се сведе у свега пар речи: безусловна љубав, узајамно поштовање и безгранична подршка. Одрастање уз помоћ родитеља је веома важно. Док смо млади, то не примећујемо, али после када се суочимо са светом одраслих схватамо колико су нам родитељи велика подршка и ослонац у животу.

Саосећам се са људима који су одрасли без родитеља, на неки начин делимо нешто заједничко. Ја сам изгубио оца са шест година и мој живот се од тог немилог догађаја драстично променио. Од тог тренутка сва одговорност и терет пали су на моју маму. У почетку нисам схватао новонасталу ситуацију, али покушавао сам да се прилагодим.

Моја мајка се у потпуности трудила да ми надокнади то што сам изгубио оца – морам да признам успела је у томе. Ништа ми није фалило, имао сам све пожелим и био сам веома срећан због тога, али се никад нисам запитао како је мојом мами. Радила је да би платила кирију, да би издржавала њу и мене, а ја се никад нисам запитао како она подноси све то. Газде код којих смо били подстанари нису имали разумевања према нама и цена кирије је расла, а моја мама то није могла да плати. Одлучила се на један корак, на који већина људи не би смела у педесетим годинама, а то је да подигне кредит. За новац кој је добила од банке купила је кућу којој је очајнички било потребно реновирање. У међувремену она се разболела, њени срчани проблеми су се погоршавали. На сву ту муку морала је да оперише жуч, што је њој веома тешко пало, јер је била свесна да неће моћи да ради, а самим тим ни да покрије трошкове. Након дугог саветовања, одлучила је да оде на операцију, али после операције није уважила савете доктора и почела је да ради. Строго сам је осуђивао, јер у то време нисам схватао да је принуђена на то. Нажалост, добила је брух који и данас носи.

Сав мој труд сам усмерио на школовање у нади да ћу испунити жељу мојој мајци. Надам се да ћу постати образован и независан човек и да ћу остварити своје амбиције. Посматрајући моју мајку како се бори за нас, осетио сам немоћ и слабост, али сам био свестан да ништа не могу да променим и због тога сам се осећао још горе. Данас је та немоћ и слабост прерасла у бол, јер је мојој мами све теже да ради.

Стигле су је годне, здравствено стање се погоршало, а напоран и мукотрпан рад је оставио трајне последице по њу. Сада је дошло време да ја будем њен ослонац, да чиним да се осећа сигурно и безбрижно, у сваком тренутку. Искрено, плашим се да нисам дорастао том задатку и да никада нећу моћи да се борим неисцрпно, као што је некада она. Њене руке су руке које су ми брисале сузе, када је било неиздрживо и исте оне које су најстрасније навијале и бодриле несигурног дечака. Безгранична подршка и љубав су оно што ми је увек неуморно пружала, а што ћу јој ја несебично заувек враћати. Не разумем људе који се стиде својих родитеља, када су стари и немоћни. Никада нећу моћи да схватим зашто их се одричу, или их запостављају. Можда је за то крив брз начин живота. Можда и није. У суштини никада не смемо да заборавимо шта су начи родитељи жртвовали и кроз шта су прошли због нас.

Године пребрзо теку, време неповратно пролази, а ја се трудим да не размишљам превише о неизбежном. Не могу да издвојим ниједан моменат из мог живота, чији она није део. Увек је била ту, у позадини, бодрила ме је својим осмесима и тешила својим пољупцима. Зато ћу се претварати да сам храбар, док ми срце дрхти од страха. Никада јој нећу показати колико се плашим живота. Нарочито живота без ње.

Зоран Николић
ССШ: „Бранко Радичевић“ ЗМО